

Arrest

nr. 86 564 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinqüies*) van 14 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 april 2012 met referentenummer REGUL X.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 juni 2012.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. MULLENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Volgens de onderstaande eerste bestreden beslissing dient de verzoekende partij, van Afghaanse nationaliteit, op 15 september 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 8 februari 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.09.2011 werd ingediend door :

*D., W.(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Afghanistan
geboren te Maidan Shahr op (...)1992
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 12.11.2007 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, een vriendenkring en een socio-cultureel leven opgebouwd heeft, Nederlands geleerd heeft, hier school gelopen heeft en ter staving diverse schoolattesten van de schooljaren 2007-2008, 2008-2009 en 2009-2010 voorlegt, een opleidingsovereenkomst brugproject afsloot en de opleidingsovereenkomst tot een goed einde bracht, een opleiding ‘leeronderneming’ en een opleiding ‘goederenbehandelaar-magazijnmedewerker’ volgde en een getuigenverklaring voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan dat hij sinds juli 2010 tewerkgesteld is bij DHL G. F.(...) en legt ter staving arbeidsovereenkomsten voor en een arbeidskaart C. Dit element kan evenwel niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid vermits deze tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. De tewerkstelling had als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf, in afwachting van een beslissing inzake zijn asielaanvraag, in zijn eigen behoeften te voorzien. De tweede asielprocedure van betrokkene werd afgesloten op 27.01.2012. Hierdoor vervalt zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een eerste asielaanvraag in op 13.11.2007, die afgesloten werd op 09.04.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 20.09.2010 diende verzoeker nog een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 27.01.2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus

en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures – namelijk twee jaar en iets minder dan vijf maanden voor de eerste asielprocedure en een jaar en iets meer dan vijf maanden voor de tweede procedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure kan indienen, omdat de situatie in zijn land van herkomst, Afghanistan, te gevaarlijk is. Volgens verzoeker is er een risico op schending van artikel 3 van het EVMR bij een terugkeer. Betrokkene meent dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. Hij verwijst hierbij naar het global report 2009 van de UNHCR, een artikel van Amnesty International d.d. 11.08.2010 en een reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Het door betrokkene aangehaalde rapport van de UNHCR, het artikel van Amnesty International en het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken kunnen ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid, aangezien deze gaan over de algemene toestand in Afghanistan en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. Bovendien voegt betrokkene geen nieuwe elementen toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste verzoeker op basis van een analyse van de veiligheidssituatie de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen: “Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Volledigheidshalve wijst de Raad nog naar het arrest J.H. tegen het Verenigd Koninkrijk waarbij het EHRM oordeelde dat er geen situatie van willekeurig geweld heerst die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker in Kabul.” (RVV, arrest nr. 73.879 dd. 24.01.12)

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).”

1.3 Op 14 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 24/01/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM).

2.2 De verwerende partij legt geen nota neer en geen administratief dossier.

2.3 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verwerende partij de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: *“De verwerende partij heeft geen administratief dossier overgelegd, zodat het voor de Raad onmogelijk is gemaakt een wettigheidscontrole op haar beslissing uit te oefenen.”*. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een nota of als een bijkomende mogelijkheid tot het neerleggen van een administratief dossier. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verwerende partij de mogelijkheid te geven het gebrek aan een nota hetzij onvolkomenheden van een nota, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 28 juni 2012 dient de verwerende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 9 augustus 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 25 juni 2012 opgenomen grond, stelt zij dat *in casu* de Raad zijn wettigheidscontrole wel kan uitoefenen op grond van de gegevens die blijken uit de bestreden beslissing, het verzoekschrift en eventuele stukken bij het verzoekschrift, gelet op de concrete middelen die worden aangevoerd in het verzoekschrift. Zij zet vervolgens concreet uiteen hoe in voorliggend geval deze wettigheidscontrole mogelijk is met name omdat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar eerste middel in het verzoekschrift een eerder theoretische uiteenzetting naar voor brengt en er wat de betreft de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, zoals opgeworpen in het tweede middel van de verzoekende partij, de bestreden beslissing een expliciete motivering hieromtrent bevat.

De verzoekende partij stelt dat de wettigheidscontrole niet mogelijk is, daar er geen administratief dossier is en de aanvragen op basis van artikel 9*bis* en 9*ter* van de vreemdelingenwet niet werden bijgevoegd.

Met betrekking tot het ter terechtzitting van 9 augustus 2012 gevoerde betoog en de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen, wijst de Raad op het volgende:

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij in haar eerste middel besluit dat de bestreden beslissingen zijn genomen in strijd met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zo stelt de verzoekende partij dat de motivering van de bestreden beslissingen foutief en slechts lichtzinnig is en dat de bestreden beslissingen dan ook volledig gesteund zijn op onjuiste motieven en, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, onjuist en onvoldoende gemotiveerd zijn door middel van niet-bewezen stellingen. Voor wat betreft de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, duidt de verzoekende partij er specifiek op dat zij wel degelijk bewijst voldoende redenen te hebben dewelke aantonen dat zij omwille van humanitaire redenen het recht heeft op een verlengd verblijf overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Daarnaast houdt de verzoekende partij in haar tweede middel betreffende de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM voor dat in de bestreden beslissingen rekening had moeten worden gehouden met een eventuele schending van dit verdragsartikel en dat, specifiek voor wat betreft de beslissingen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard, slechts in algemene bewoordingen wordt verwezen naar artikel 3 van het EVRM en geen rekening wordt gehouden met de slechte reputatie van Afghanistan op het gebied van mensenrechten en, meer in het bijzonder, het respect (door politieagenten) voor mensenrechten van gevangenen.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder deze voormelde argumenten betwist en dat de bestreden beslissing daarnaast in het kader van de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM, onder meer, verwijst naar de elementen die de verzoekende partij in het kader van

haar asielprocedures reeds naar voor heeft gebracht, waaraan zij geen nieuwe elementen zou toevoegen en die niet werden weerhouden door de bevoegde asielinstanties. Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, met name is de verzoekende partij niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Evenwel is het de Raad vooreerst niet gekend wat de verzoekende partij heeft voorgehouden in de aanvraag om machtiging tot verblijf nu deze evenmin is toegevoegd aan het verzoekschrift. Tevens is niet geweten of de verzoekende partij voldoende elementen met betrekking tot haar "*humanitaire redenen*" aan de verwerende partij kenbaar heeft gemaakt. De Raad beschikt evenmin over de stukken die zijn neergelegd door de verzoekende partij betreffende de elementen waarop zij zich in het kader van haar asielprocedures zou hebben gebaseerd, elementen waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, waaraan – zo wordt in de bestreden beslissing gesteld - geen nieuwe elementen zouden zijn toegevoegd en die niet werden weerhouden door de bevoegde asielinstanties. Tenslotte is het de Raad bij gebrek aan een administratief dossier onmogelijk na te gaan of de verzoekende partij in het bezit is van bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten voor verblijf in het Rijk. Deze stukken, dan wel elementen, zijn noodzakelijk om de middelen te onderzoeken. Zodoende is het voor de Raad onmogelijk na te gaan over welke feitelijke gegevens de overheid precies beschikte en of zij bij de beoordeling van de aanvraag deze feitelijke gegevens correct heeft beoordeeld en op grond ervan niet tot een onredelijk besluit is gekomen. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting doet hieraan geen afbreuk.

Het beroep gericht tegen de bestreden beslissingen dient ingewilligd te worden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 februari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 februari 2012 om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 4

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN